



บทนำ

เธอเรามองเพื่อนรักของเธอ และนึกสงสัยว่าการลืมเขาจะเป็นอย่างไร
 ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ แม้ว่าเธอจะได้เห็นการฝังเครื่องกวาดในเด็ก
 หลายสิบคนมาก่อนโทมัสแล้วก็ตาม เด็กหนุ่มผมสีน้ำตาล นัยน์ตาคมกริบ
 และมีสีหน้าครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลาคนนี้จะกลายเป็นไม่รู้จักคุ้นเคยกับเธอได้
 อย่างไร พวกเขาจะอยู่ในห้องเดียวกันแล้วไม่พูดตลกเรื่องกลิ่นอะไรสักอย่าง
 หรือล้อเลียนพวกเงาไม่รู้เรื่องรูปร่างที่อยู่ใกล้ๆ ได้อย่างไร เธอจะมีวันยืนอยู่
 ตรงหน้าเขาแล้วไม่ฉวยโอกาสติดต่อกันทางโทรจิตได้อย่างไรกัน

เป็นไปได้หรือ

แต่ถึงอย่างนั้นก็เพียงอีกหนึ่งวัน

นั่นสำหรับเธอ แต่สำหรับโทมัส มันเป็นเพียงแค่อีกไม่กี่นาที เขาอนอยู่
 บนเตียงผ้าตัด ตาปิดสนิท ออกสะท้อนขึ้นลงตามลมหายใจอ่อนๆ สม่่าเสมอ
 ดูจากการแต่งตัวในชุดเครื่องแบบกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดตามที่ต้องใช้ในทุ่ง
 แล้ว เขาดูเหมือนภาพถ่ายจากอดีต เด็กผู้ชายธรรมดาที่จับหลักตามธรรมดา
 หลังวันอันยาวนานที่โรงเรียนธรรมดา ก่อนที่การถูกวาบของดวงอาทิตย์และ
 โรคร้ายจะทำให้โลกกลายเป็นสิ่งที่ไม่ธรรมดาแม้แต่น้อย ก่อนที่ความตาย

8 เกมล่าปริศนา ตอน คำสั่งสังหาร

และการทำลายล้างจะทำให้จำเป็นต้องขโมยเด็กไปพร้อมๆ กับขโมยความทรงจำของพวกเขา แล้วส่งไปยังสถานที่น่าหวาดกลัวอย่างวงกต ก่อนที่สมองมนุษย์จะได้ชื่อว่าแดนสังหารจนจำต้องเฝ้าดูและศึกษา ทุกประการที่ว่ามาแล้วนั้นทำในนามวิทยาศาสตร์และการแพทย์

หมอและพยาบาลอย่างละคนช่วยกันเตรียมตัวโทมัส ตอนนี้พวกเขากำลังหย่อนหน้ากากลงมาที่หน้าเขา มีเสียงกรีก ฟู่ และบีบ เทเรซาเฝ้ามองโลหะสายไฟ และท่อพลาสติกเลื้อยไปทั่วผิวหนังของเขาและเข้าไปในช่องหูโทมัส เห็นมือเขากระตุกอยู่ข้างตัวด้วยปฏิกิริยาสะท้อน เขาอาจรู้สึกเจ็บอยู่ในระดับลึก แม้จะได้รับยาแล้ว แต่เขาจะไม่มีทางจำได้ เครื่องจักรเริ่มทำงาน ดึงภาพออกจากความทรงจำโทมัส ลบแม่ของเขา พ่อของเขา ชีวิตของเขา ลบเธอ

ส่วนเล็กๆ ข้างในตัวเธอรู้ว่าการทำอย่างนั้นน่าจะทำให้เธอโกรธ ทำให้เธอกรีดร้องตะโกน และไม่ยอมร่วมมืออีกแม้แต่วันทีเดียว แต่ส่วนที่ใหญ่กว่านั้นมันคงพอกๆ กับผาทินข้างนอก ไข้แล้ว ส่วนที่ใหญ่กว่าในตัวเธอมีความมั่นใจหนักแน่นจนเธอรู้ว่าความรู้สึกนั้นจะยังคงอยู่ แม้ผ่านวันพรุ่งนี้ไปแล้ว เมื่อเธอต้องผ่านกระบวนการเดียวกัน เธอกับโทมัสกำลังพิสูจน์ความเชื่อมั่นด้วยการยอมทำสิ่งที่คนอื่นขอร้องแต่โดยดี ต่อให้พวกเขาต้องตายก็ไม่ใช่ไร วิดเค็ดจะพบทางรักษา จะช่วยคนเป็นล้านไว้ได้ แล้วชีวิตบนโลกก็จะกลับเป็นปกติสักวันหนึ่ง เทเรซารู้แน่แก่ใจพอกๆ กับที่เธอรู้วามมนุษย์จะแก่ชราลง และใบไม้จะร่วงจากต้นในฤดูใบไม้ร่วง

โทมัสสุดท้ายใจซัดๆ สงเสียงครางน้อยๆ และขยับตัว วินาทีนั้นเทเรซาคิดอย่างสยดสยองว่าเขาอาจจะตื่นขึ้น บ้าคลั่งเพราะความทรงจำเจ้าสิ่งที่อยู่ในหัวนั้นจะทำอะไรกับสมองเขาบ้างนะ แต่แล้วเขาก็นิ่ง เริ่มหายใจเบาๆ อย่างสงบต่อไป เสียงกรีกและฟู่ก็ดำเนินต่อ ความทรงจำของเพื่อนรักเธอจางหายไปเหมือนเสียงสะท้อน

ทั้งสองได้กล่าวลากันอย่างเป็นทางการแล้ว และคำว่าเจอกันพรุ่งนี้ยังดังก้องอยู่ในหัวเธอ เพราะอะไรไม่รู้ตอนที่โทมัสพูดมันถึงได้กระทบใจเธอนัก ทำให้สิ่งที่เขากำลังจะทำยิ่งดูราวกับฝันและน่าเศร้า พวกเขาจะได้

เจอกันพรุ่งนี้จริงๆ แม้ว่าเธอจะอยู่ในสภาพโคม่า และเขาจะไม่รู้แม้แต่ห้อยว่าเธอเป็นใคร นอกจากความรู้สึกตึงตึง ในใจว่าเธออาจจะดูคุ้นๆ พรุ่งนี้หลังจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาผ่านมา ทุกความกลัว การฝึกฝน และการวางแผนทุกอย่างจะมาถึงจุดแตกหัก สิ่งที่ทำกับอัลบี นิวท์ มินโฮ และคนอื่นๆ ที่เหลือกำลังจะมาถึงตาพวกเธอ ไม่มีการหันหลังกลับแล้ว

แต่ความเยือกเย็นก็ออกฤทธิ์เหมือนยาอยู่ในตัวเธอ เธอสงบใจ ความรู้สึกปลอบประโลมที่ช่วยกันเรื่องสยองขวัญอย่างโศกาและแคว้งเอาไว้ได้ วิกฤตไม่มีทางเลือก เธอกับโทมัสก็ไม่มีทางเลือก เธอจะหนีการสละคนจำนวนน้อยเพื่อรักษาคนมากมายไว้ได้อย่างไรกัน ใครจะทำได้เล่า เธอไม่มีเวลาให้กับความสงสัย ความเศร้า หรือความปรารถนาใดๆ มันก็เป็นอย่างนี้ สิ่งที่ทำไปแล้วก็คือทำไปแล้ว สิ่งที่จะเกิด...ก็จะเกิด

ไม่มีการหันหลังกลับอีกแล้ว ทั้งเธอและโทมัสได้ช่วยกันสร้างวงกต และเธอก็ได้ทุ่มเทความพยายามมากมายเพื่อสร้างกำแพงกันอารมณ์ของเธอเองไปพร้อมกัน

จากนั้นความคิดเธอก็เลื่อนหายไป เหมือนจะล่องลอยเป็นภาพหนึ่งขณะที่เธอรอให้กระบวนการที่ทำกับโทมัสเสร็จสิ้นลง เมื่อมันสิ้นสุดลงในที่สุดหมอกก็คดปุมหลายปุมบนจอ เสียงบีบ ฟู่ และกรีกเร่งเร็วขึ้น ร่างโทมัสกระตุกนิดหนึ่งเมื่อท่อและสายไฟเลื้อยออกจากตำแหน่งที่รุกรานกลับเข้าไปในหน้ากาก เขาเริ่มนิ่งอีกครั้ง หน้ากากหยุดทำงาน เสียงและการเคลื่อนไหวทั้งหมดหยุดลง พยาบาลชะงักเข้าไปยกมันขึ้นจากหน้าโทมัส ผิวเขาตรงที่หน้ากากเคยอยู่เป็นรอยแดง ดวงตายังปิดสนิท

ชั่วขณะสั้นๆ กำแพงที่เทเรซาใช้สกัดกั้นความเศร้าก็เริ่มแตกร้าว ถ้าโทมัสตื่นขึ้นมาเมื่อไหร่ เขาก็จะจำเธอไม่ได้ เธอรู้สึกหวาดหวั่นจนแทบจะตื่นตระหนกเมื่อรู้แกลใจว่าอีกไม่นานทั้งสองจะพบกันที่ทุ่งและจะไม่รู้จักกัน เป็นความคิดหนักอึ้งที่เตือนให้เธอนึกออกชัดเจนว่าทำไมถึงได้สร้างกำแพงนั้นขึ้นมาแต่แรก เธอปิดรอยแยกนั้นลงเหมือนช่างก่อสร้างที่กระแทกอิฐเข้าไปในปูนที่เริ่มแข็งตัว ปิดรอยแยกให้สนิทและแน่นหนา

10 เกมล่าปริศนา ตอน คำสั่งสังหาร

ไม่มีการถอยหลังกลับอีกแล้ว

ชายสองคนจากหน่วยรักษาความปลอดภัยเข้ามาช่วยย้ายตัวโทมัส ทั้งสองยกเขาขึ้นจากเตียง หัวเขาเหมือนเขาเป็นตุ๊กตายัดไส้ฟาง คนหนึ่งจับเด็กหนุ่มไร้สติที่แขน อีกคนจับที่เท้า แล้วก็วางเขาลงบนเตียงเข็น ทั้งสองตรงไปที่ประตูห้องผ่าตัดโดยไม่เหลือบมองมาทางเทเรซาเลยแม้แต่แวบเดียว ทุกคนรู้ว่าเขาถูกพาไปที่ไหน หมอบกับพยาบาลจัดการเก็บของทำความสะอาดต่อไป งานของพวกเขาเสร็จแล้ว เทเรซาผงกหัวให้แม้พวกเขาจะไม่ได้มอง แล้วตามพวกผู้ชายออกไปที่ทางเดิน

เธอแทบทนมองโทมัสไม่ได้ ขณะที่พวกเขาเดินผ่านทางเดินและลิฟต์ของสำนักงานใหญ่วิเคเค็ด กำแพงของเธอเริ่มเปราะบางอีกครั้ง โทมัสขีดเขียนเหลือเกิน ใบหน้าเขามีแต่เหงื่อผุดพราว เหมือนเขาได้สติอยู่สักๆ ต่อสู้กับยา รู้ตัวว่ามีสิ่งเลวร้ายรออยู่ที่ขอบฟ้า เธอเจ็บปวดใจที่ได้เห็นและทำให้รู้สึกหวาดกลัวเมื่อรู้ว่าตัวเองเป็นคนต่อไป กำแพงสีเงินนี้มันจะสำคัญตรงไหนกัน ยิ่งงั้นก็ต้องถูกพรากไปพร้อมกับความทรงจำทั้งหมดอยู่ดี

พวกเขามาถึงชั้นใต้ดินใต้โครงสร้างวงกต เดินผ่านโกดังที่มีข้าวของสำรองของชาวทุ่งเรียงอยู่เป็นชั้นเป็นแถว ช่างล่างนั่นมืดและเย็น เทเรซารู้สึกขนลุกไปทั้งแขน เธอตัวสั่นและเอามือถูกันให้หาย โทมัสกระเดิงกระดอนอยู่บนเตียงเข็นที่เข็นไปนรอรยร้าวของพื้นคอนกรีต ยังดูเหมือนความหวาดผวากำลังพยายามจะทำลายเปลือกนอกแสนสงบของใบหน้าที่หลับสนิทอยู่นั้นออกมา

พวกเขามาถึงห้องลิฟต์ ตรงที่ลูกบาศก์โลหะยักษ์จอดนิ่งอยู่

กล่อง

มันอยู่ที่ตัวทุ่งจริงๆ เพียงไม่กี่ชั้น แต่คนที่อยู่ในทุ่งถูกหลอกให้คิดว่าการเดินทางขึ้นชางยาวนานและยากลำบาก นั่นเป็นไปเพื่อกระตุ้นอารมณ์และรูปแบบการทำงานของสมองต่างๆ ตั้งแต่ความลับสน ความแปลกแยก ไปจนถึงความหวาดกลัวอันบริสุทธิ์ เป็นการเริ่มต้นทำแผนที่แดนสังหารของโทมัสอย่างสมบูรณ์แบบ เทเรซาู้ดีว่าเธอเองก็จะออกเดินทางเช่นนี้ในวันพรุ่งนี้โดยกำลังจดหมายอยู่ในมือ แต่อย่างน้อยเธอก็จะอยู่ในสภาพโคมา

ไม่ต้องพบกับครึ่งชั่วโมงในความมืดที่เคลื่อนที่ได้ ขณะที่โทมัสจะตื่นขึ้นใน
กล่องโดยลำพังคนเดียว

ชายทั้งสองเซ็นโทมัสมาข้างกล่อง มีเสียงโลหะเสียดสีกับซีเมนต์ที่
นำสยงตั้งขึ้นตอนที่หนึ่งในนั้นลากบันไดอันใหญ่เข้ามาเทียบด้านข้างกล่อง
ทั้งสองไต่บันไดไปโดยหิ้วโทมัสขึ้นไปด้วยอย่างนุ่มนวล เทเรซาสามารถเข้าไป
ช่วยได้ แต่เธอไม่ยอมทำ เธอต่อต้านมากพอจะยืนอยู่ตรงนั้น ปิดกั้นรอยแยก
บนกำแพงของตัวเองไว้เท่าที่จะทำได้

ชายทั้งสองเอาโทมัสขึ้นไปที่ขอบกล่องด้านบนได้โดยคำรามและสบถ
หลายครั้ง ร่างเขาอยู่ในตำแหน่งหันใบหน้าที่หลับตาอยู่มาทางเทเรซาเป็น
ครั้งสุดท้าย แม้จะรู้ว่าเขาไม่ได้ยิน เธอก็ยังพยายามพูดกับเขาในใจ

เรากำลังทำสิ่งที่ถูกต้องนะ โทมัส แล้วเจอกันที่ฟากโน้น

ชายทั้งสองชะงักเข้าไปในกล่อง จับแขนโทมัสหย่อนลงไปต่ำที่สุด
เท่าที่จะทำได้ แล้วก็ปล่อยเขา เทเรซาได้ยินเสียงพลักเมื่อร่างเขาหล่นลง
บนพื้นโลหะเย็นๆ ข้างใน...เพื่อนรักของเธอ

เธอหันหลังเดินจากมา มีเสียงโลหะเสียดสีกันอย่างชัดเจนดังมาจาก
ด้านหลัง ตามด้วยเสียงกึกก้องดังสะท้อนเมื่อประตูกล่องปิดโครมลง ผนึ๊ก
ชะตากรรมของโทมัสไว้ ไม่ว่าจะมันจะเป็นอย่างไรต่อไป



สิบสามปีก่อน บทที่ 1

มาร์คตัวลั่นด้วยความหนาว เป็นสิ่งที่ไม่ได้เกิดกับเขามานานมากแล้ว เขาเพิ่งตื่น แสงแรกของวันลอดเข้ามาตามรอยแตกของท่อนไม้ที่ซ้อนกันเป็นผนังกระท่อมเล็กๆ เขาแทบไม่เคยใช้ผ้าห่มทั้งๆ ที่มันเป็นสิ่งที่เขาภาคภูมิใจ มันทำจากหนังกางเอลก์ตัวยักษ์ที่เขาฆ่าเองกับมือเมื่อสองเดือนก่อน แต่เวลาใช้มันกลับไม่ทำให้เขาอุ่นสักเท่าไร อีกทั้งมันก็ไม่ค่อยจำเป็นนัก อย่างไรก็ตามเสียพวกเขาก็อยู่ในโลกที่ถูกความร้อนทำลายล้าง แต่ที่นี่อาจเป็นสัญญาณการเปลี่ยนแปลงก็ได้ เขารู้สึกถึงความเย็นน้อยๆ จากอากาศยามเช้าที่แทรกเข้ามาทางรอยแตกเดียวกับแสงได้จริง เขาดึงแผ่นหนังขนปูยขึ้นมาถึงคาง และพลิกตัวนอนหงาย อ้าปากกว้างหาเสียงดังลั่น

อเล็กยังหลับอยู่บนเตียงอีกฟากของกระท่อม ห่างออกไปสี่ฟุตเต็มๆ และกรนลั่นเป็นพายุ ตาแก่นั้นเป็นทหารเก่าสุดแกร่งหน้าเคร่งที่แทบไม่เคยยิ้ม และเมื่อยิ้มก็มักจะเกี่ยวข้องกับอาการปวดโครกครากเพราะแก๊สในกระเพาะ แต่อเล็กมีใจประเสริฐมาก หลังอยู่ด้วยกันมาปีกว่า ต่อสู้เอาชีวิตรอดร่วมกับลาน่า ทริ่น่า และคนอื่นๆ มาร์คก็ไม่รู้สึกหวาดกลัวตาหมีเฒ่าอีกแล้ว เพื่อเป็นการพิสูจน์ เขาก็เลยชะงักออกไปคว่ำรองเท้าข้างหนึ่งขึ้นจากพื้นแล้ว

ขว้างใส่ตานั้น ชนเข้าที่หัวไหล่

อเล็กค์คารามและลูกพรวดชั้นหนึ่ง การฝึกฝนในกองทัพหลายปีดึงเขา ตื่นขึ้นทันที "นี่มัน..." ทหารเก้าร็องลัน แต่มาร์คตีบทด้วยการขว้างรองเท้า อีกข้างใส่เขา คราวนี้โดนเข้าที่อก

"ไอ้เจ้าตัวหนูนี้" อเล็กค์พูดเสียงเย็น เขาไม่ได้สะดุ้งหรือขยับตัวเลย หลังการโจมตีครั้งที่สอง แต่หรีตาจ้องมาร์คอย่างดุตัน ทว่านายน์ตานั้นแฝงแวว ขบขัน "นายครวจะมีเหตุผลดี ๆ นะ ที่เลือกจะเสี่ยงชีวิตปลุกฉันด้วยวิธีนั้น"

"อืมมมมม" มาร์คตอบ ญุดกางเหมือนกำลังคิดหนัก แล้วเขาก็ตีดนิ้ว "อ้อ รู้แล้ว หลักๆ คือเพื่อหยุดเสียงอุบารวที่ลุดปล่อยออกมา นั่นจริงๆ นะ ลุดน่าจะต้องเปลี่ยนท่านอนเป็นนอนตะแคงหรืออะไรสักอย่างแล้ว กรนแบบนั้นไม่ตีต่อสุขภาพนะ ลักวันลุดต้องล้าล้นน้ำลายตัวเองตายแน่"

อเล็กค์มำงำและคารามหลายครั้ง พิมพ์อะไรบางอย่างที่ฟังแทบไม่ได้ คัพท์ขณะผลุนผลันลุดขึ้นจากเตียงแล้วใส่เสื้อผ้า อะไรทำนอง 'ตอนนั้น ไม่น่า' และ 'ดีกว่านี้' และ 'ปีนรก' นอกเหนือจากนั้นมาร์คฟังไม่ออกแล้ว แต่สารที่สื่อก็ชัดเจนดี

"มาเถอะ จ่า" มาร์คพูด รู้ดีว่าเขากำลังจะล้าเส้นเกินไปแล้ว อเล็กค์ ปลดประจำการจากกองทัพมานานแล้ว และเกลียดมาๆๆ เวลามาร์คเรียก อย่างนั้น ในตอนที่เกิดการลุดวาบของดวงอาทิตย์ อเล็กค์เป็นคนงานสัญญาจ้าง ของกระทรวงกลาโหม "ลุดไม่มีทางมาถึงบ้านน้อยหลังนี้ได้หรอกถ้าไม่ใช่เพราะ พวกเราคอยดึงลุดหนีความเดือดร้อนอยู่ทุกวัน มากอดแล้วดีกันเป็นไง"

อเล็กค์กำลังดึงเสื้อที่สวมเข้าไปทางหัวแล้วจ้องมาร์คเขม็ง คิ้วลีเทาตก ขมวดเข้ามาชนกันตรงกลางเหมือนแมลงชนดกสองตัวพยายามจับคู่กัน "ฉัน ชอบนายนะ ไอ้หนู คงน่าเสียดายพิลึกถ้าต้องชุดหลุมฝังนายเนี่ย" เขาบ ข้างหัวมาร์คซึ่งใกล้เคียงการแสดงความรักที่ทหารนายนี้เคยทำมาที่สุดแล้ว

ทหาร...อาจเป็นเรื่องนานมาแล้ว แต่มาร์คก็ยังชอบคิดถึงอีกฝ่าย อย่างนั้น มันทำให้เขารู้สึกดีขึ้นหรือไม่ก็ปลอดภัยขึ้น...ไม่รู้สิ เขายิ้มเมื่ออเล็กค์ เดินตังๆ ออกจากกระท่อมไปผจญชีวิตอีกวัน เป็นรอยยิ้มจริงง ลึ่งที่ในที่สุด

14 เกมล่าปริศนา ตอน คำสั่งสังหาร

ก็เริ่มเป็นเรื่องปกติขึ้นมาบ้างหลังจากปีแห่งความตายและความหวาดกลัวไล่ล่าพวกเขามาถึงที่สูงบนทิวเขาแอลไพสตะวันตกของนอร์ธแคโรไลนา นี่ เขาตัดสินใจว่าไม่ว่าอย่างไรเขาก็จะปลักสิ่งเลวร้ายทั้งหมดจากอดีตออกไป และมีความสุขกับวันนี้

ซึ่งหมายความว่าเขาต้องตั้งทรินาเข้ามาร่วมด้วย ก่อนที่เวลาจะหมดอย่างเปล่าๆ ไปอีกสิบนาที เขาก็รีบใส่เสื้อผ้าและออกไปตามหาเธอ

เขาพบเธออยู่ข้างลำธาร หนึ่งในที่เงียบๆ ที่เธอชอบไปอ่านหนังสือ ซึ่งพวกเขาเก็บมาได้จากห้องสมุดเก่าที่พบระหว่างทาง สาวคนนั้นชอบอ่านหนังสือยิ่งกว่าใครๆ และเธอก็อ่านชดเชยช่วงเวลาหลายเดือนที่พวกเขาต้องวิ่งหนีเอาชีวิตรอด ช่วงเวลาที่หนังสือมีน้อยและไม่ค่อยได้เห็น หนังสือดิจิทัลหมดสิ้นไปนานแล้ว มาร์คเดาว่าพวกมันคงถูกกวาดหายไปตอนที่คอมพิวเตอร์และเซิร์ฟเวอร์ใหม่หมด ที่ทรินากำลังอ่านอยู่คือหนังสือกระดาษแบบเก่า

การเดินทางไปหาเธอเป็นเรื่องหนักหน่วงตามเคย แต่ละก้าวบั้นทอนความตั้งใจจะมีวันที่ดีลงไปเรื่อยๆ สาเหตุเพราะการมองดูโครงสร้างนำอนาคของบ้านบนต้นไม้ กระท่อม และโพรงใต้ดินที่รวมกันเป็นนครรุ่งเรืองซึ่งพวกเขาอาศัยอยู่ ไม่ว่าจะท่อนไม้ เชือก หรือโคลนแห้ง การที่ทุกอย่างเอียงไปทางซ้ายหรือไม่กี่ทางขวา...เขาไม่สามารถเดินไปตามตรอกซอยที่แออัดของหมู่บ้านนี้ได้โดยไม่นึกถึงวันดีๆ สมัยอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ ตอนที่ชีวิตมันคั่งและมีความหวัง ทุกอย่างในโลกเอื้อมถึงได้ง่ายๆ พร้อมให้หีบขย

เขาเดินผ่านกลุ่มคนพอมสกรปรกที่ดูเหมือนกำลังจะตายได้ทุกเมื่อ ไม่ได้รู้สึกสงสารไปมากเท่ากับความเกลียดที่รู้ว่าตัวเองก็ดูเหมือนคนพวกนั้น พวกเขามีอาหารพอ หนึ่งคืบหามาได้จากซากเมือง ล่าสัตว์ในป่า หรือบางทีก็เอามาจากแอสวิลล์ แต่การปันส่วนคือสิ่งสำคัญที่สุด ทุกคนดูเหมือนจะขาดอาหารไปวันละหนึ่งมื้อ แล้วคนเราก็ไม่อาจอยู่ในป่าได้โดยไม่เปราะเปื้อนดินโคลนเลย ไม่ว่าจะอาบน้ำในลำธารบ่อยขนาดไหนก็ตาม

ห้องฟ้าเป็นสีฟ้าแซมด้วยละอองสีส้มหม่นที่ปะปนอยู่ในบรรยากาศ มาตั้งแต่เกิดการลุกวาบของดวงอาทิตย์...การทำลายล้างรุนแรงโดยแทบไม่รู้เนื้อรู้ตัว ปีกว่าแล้ว แต่มันก็ยังชวนลอยอยู่อย่างนั้น เหมือนม่านมัวๆ ที่มีไว้เตือนใจพวกเขาตลอดไป ใครจะรู้ว่าอะไรต่างๆ จะกลับมาเป็นปกติใหม่ ความเย็นที่มาร์ครู้สึกเมื่อตอนตื่นดูเหมือนเป็นเรื่องตลกไปแล้ว ตอนนี้เขาเหงื่อแตกเพราะอุณหภูมิที่สูงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อดวงอาทิตย์อันโหดร้าย เริ่มโผล่พ้นแนวต้นไม้หรือมหาริมที่ยอดเขาเบื้องบน

แต่ก็ไม่ได้มีแค่ข่าวร้าย ขณะที่เขาออกจากบริเวณที่พักแอดเข้าเขตป่า ก็มีสัญญาณที่ดีมากมาย ต้นไม้ใหม่เติบโตขึ้น ต้นไม้เก่าฟื้นตัว กระรอกวิ่งปราดไปตามใบสนต่างๆ มีใบอ่อนสีเขียวและตุ่มตาผุดขึ้นไปทั่ว เขาถึงขนาดเห็นอะไรที่คุ้นเคยๆ กับดอกไม้สีส้มอยู่ไกลๆ ด้วยซ้ำ นึกอยากเดินไปให้τριหน้าเหมือนกัน แต่รู้ว่าเธอต้องดูเขาตายแน่ถ้าเขาล้ำขีดขวางความก้าวหน้าของป่า บางทีวันนี้อาจเป็นวันดีจริงๆ พวกเขารอดชีวิตจากภัยธรรมชาติซึ่งเลวร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติมาแล้ว บางทีอะไร อาจจะมีดีขึ้น

เขากำลังหอบเพราะออกแรงปีนขึ้นเขา เมื่อมาถึงจุดที่τριหน้าชอบหนีมาหลบผู้คนโดยเฉพาะในตอนเช้า เขาก็หยุด แอบมองดูเธอจากหลังต้นไม้ รู้สึกว่าเขาได้ยินเสียงตอนเขาเดินเข้ามาแล้ว แต่ก็ตั้งใจที่เธอแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน

ไอ้เห เธอดูสวยจังเวลาเอนพิงหินแกรนิตก้อนโตที่ดูเหมือนมียักษ์นักตกแตงเอามาวางไว้อย่างนั้น เธอมีหนังสือเล่มหนาอยู่บนตัก กำลังพลิกหน้ากระดาษ ดวงตาสีเขียวกวาดไปตามตัวหนังสือ เธอสวมเสื้อยืดสีดำกางเกงยีนเก่าๆ และรองเท้ากีฬาที่ดูอายุสักร้อยปี ผมสั้นสีบลอนด์ปลิวตามลมพัด เธอดูเหมือนภาพแทนของความสงบและสบาย เหมือนมาจากโลกที่มีอยู่ก่อนทุกสิ่งจะมอดไหม้

มาร์ครู้สึกเสมอมาว่าเธอเป็นของเขาเพราะสถานการณ์พาไป คนอื่นๆ แทบทุกคนที่เธอเคยรู้จักตายหมดแล้ว เขาเป็นเศษซากที่เหลือไว้ให้เธอเป็นทางเลือกเดียวที่เธอจะไม่อยู่เดียวตายไปชั่ววันริ้นครึ แต่เขาก็เล่นบทของตนอย่างยินดี ถึงขนาดเห็นว่าตัวเองโชคดีด้วยซ้ำ เขาไม่รู้ว่าจะอย่างไร

16 เกมล่าปริศนา ตอน คำสั่งสังหาร

ถ้าไม่มีเธอ

"หนังสือเล่มนี้จะสนุกกว่านี้มากถ้าไม่มีผู้ชายน่าขนลุกมาสะกดรอยตาม
ตอนฉันพยายามอ่านเนี่ย" ทริน่าพูดโดยไม่มีรอยยิ้มแม้แต่น้อย เธอพลิก
อีกหน้าและอ่านต่อ

"ฉันเอง" เขาพูด ครึ่งหนึ่งของสิ่งที่พูดเวลาอยู่ใกล้เธอยังคงฟังดูโง่งง
เขาก้าวออกจากหลังต้นไม้

เธอหัวเราะและเงยหน้ามองเขาในที่สุด "นายมาได้จังหวะพอดี! ฉัน
ใกล้จะเริ่มพูดกับตัวเองแล้ว อ่านมาตั้งแต่ก่อนรุ่งสางนะ"

เขาเดินเข้ามา ทั้งตัวลงบนพื้นข้างเธอ ทั้งสองกอดกันแน่น มันอบอุ่น
และเต็มไปด้วยความหวังที่เขามีตอนตื่นขึ้น

เขาผละออก มองดูเธอ ไม่สนใจรอยยิ้มโง่งง ที่น่าจะพาดเติมหน้าเขา
แล้ว "รู้อะไรไหม"

"อะไร" เธอถาม

"วันนี้จะต้องเป็นวันที่ยอดเยี่ยมสมบูรณ์แบบสุดๆ แน่"

ทริน่ายิ้ม และสายน้ำในลำธารก็ยังคงไหลเชี่ยวผ่านไป เหมือนคำพูด
เขาไม่มีความหมายใดๆ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)